

Бошко Сувајић

Кад поверујем у Мирослава Антића

Кад поверујем у Мирослава Антића, тражим га у митолошкој географији света, античком подземљу, у поворкама гуја и мрава, међу облацима и птицама. У речима. Речима које осведочују и овековечују.

Кад поверујем у Мирослава Антића, поверујем у Петроварадин, и Банат, на некој удаљеној звезди. Међу облацима и птицама. У речима које осведочују и овековечују.

Кад поверујем у Мирослава Антића, поверујем у усамљену светлост вечерњаче на небеском пространству чији се зраци пругасти простиру увек покретном површином Дунава, Бегеја или пак Тисе.

Кад поверујем у Мирослава Антића, поверујем у мит о птици: и знам, без тела, облаци су лађе на које ће анђели полагати муње као космичка јаја.

И знам да је овај текст цитат, текст који је настао из другог тек-

ста: Адаптација, превод, прерада. Непоновљива референца бескраја.

Кад поверујем у Мирослава Антића, поверујем у могућност слободе. У опасну слободу неприпадања.

„Човек, у ствари, вуче свој све. Бити коњ, и бити вук, то није исто. А и ја сам изван чопора. Нисам никоме припадао. А чини ми се да и сада никоме не припадам. Људи ће помислити да сам био њихов. Ја сам, међутим, био међу звездама. Недодирљив сам. Изузетна, али опака слобода. Хватање ни за шта. Да би се лебдело. Или летело. Можда је у томе извесна драж? Летећи, али не у правцу туђег ветра, него свог сопственог таласа.” (Драшко Ређеп, *Улејшавање невидљиво*)

Звезде су постојбина Мике Антића. Исто оно звездано небо под којим путују и плачу Роми. Данас су то Сиријци. Међу њима је њихов

и наш Бог. Тера их њихово и наше Чохано.

„Знаш, ја сам стварно са звезда.
Сав сам од светлости створен.”
(„Бесмртна песма”)

У Антићевој поезији зрцали се бунт изгнаника, горчина несхваћеника, љупкост младости и туга детињства, али и озареност вечности, дубина древног мита и опсена метафизичара, који у корену свију ствари снатри разлоге човекова постојања, бивства, трајања. Антић као благи пролећни лахор, духовити беседник младости, као шармантни дечји писац био је алиби свима онима који су хтели да га окују његовом сопственом лепршавошћу. А он је певао свој мит о птици. Поручивао нам је:

„Једно је гледати видом, а друго: видети вид.”
(Мит о птици)

И још: „Покушао сам да научим своје дело да мисли.”
(Исто)

Запамти: „Свеједно кроз која врата прођеш,
прошао си кроз себе.”
(„Обзорја”, Хороскоп)

Антић је илуминација. Антологија илуминација, писана рукописом воде, рукописом равнице. Рукописом имагинативног, спонтаног, сновидног.

Антић је амалгам фантазмагоричног живота поезије и израз аутентичне поезије живота.

Срео се са разним чудесима Антић на своме путу: ђаволи, дивови, аждаје, вештице, змајеви, вампири, патуљци, чаробњаџи. А највеће чудо је био он сам. Звездозанац Антић.

Научио је да: упласти шуму, поравна гору, осунча воду, обере облаке, пожање звезде. Звездочатац Антић.

Тражио је стих и гладујући, и жеднећи и наготујући. Звездоумац Антић.

Радост, животност и славље у данима бербе. То је био Мика Антић.

Одакле нам је дошао Антић, ако упита неко? Из себе. Из индивидуалног сопства. Увек свој. Против гомиле. Онај који не уме да говори у множини. Вук, самотњак. Лугалица. И морнар без компаса. Знао је Антић:

„Смрт није завршетак представе,
већ недостатак публике.”
(Исто, XI)

Поручивао је: „Буди опрезан да се не сврсташ у оно
што не заслужује чак ни да буде оповргнуто.”

(Исто, XIII)

Упозоравао: „Из далека, људи се чују као човечанство.”

(Исто, 14)

Молио: „Не одгонетај тајну, него чин одгонетања.”

(Исто, 15)

Био је непоколебљив. „Ко пристане на стварање, пристао је на чуђење.”

(Исто, 18)

И благ: „Иста светлост за некога је мелем, за неког опекотина.”

(39)

Уосталом, од њега смо се подучили:

„Са нескривеним поштовањем односите се према онима који не мисле као ви.

Само њих сматрајте вреднима.”
(43)

Кад поверујем у Мику Антића, поверујем у Банат, и Петроварадин, на некој удаљеној звезди. Тамо је Мика Антић, разбарушен, гологлав. Црта по хамеру неба.

